

ρα!... φώναζε μόλις έφτανε κι έφρανε γυροβιά το λοξοπόνηρο μάτι. «Από σένα, κουκλίτσα του κουπιού, δε ζητώ τίποτ' άλλο: Πιάσε με να χορεύουμε μαζί έναν κυλιματιανό, να νοιώσω το χεράκι σου στο δικό μου...»

"Όμως πολλές φορές είναι άπορασαιακώτερος. Τραβάει κι ανεβαίνει ίσα στο ξένο σπίτι. «Μη μιάς ακούει κανείς, κυρά Μίλτενα; Έρχομαι γιά μιιά προξενιά της άναμιάς σου...» Τόν ξέφουν που άνασταυεύεται και σε τέτοια. Λίγα συνοικέσια έχει κάνει;... «Ένα παιδί έτσι κι έτσι. Το χορίτσι το ξέρω. Μόνο από προιάδι να μου πής τώρα...». Άρχίζει η κυρά Μίλτενα τά δικά της. Τη ξυγιάζει από τέ μεριά ό κνρ Γιώργης. Και μέσ' στην ώρα που τό συνοικέσιο τελειώνει —φύτ, τή βουτάει, τή φιλέι έκει πού διάλεξε! «—Μασκ...» «—Σούτ! σούτ! μιάς ακούει!... Δέ σε ξαναπειράζω... Της βουτώνει τό στόμα... Ή άλλη δουλειά μας τελείωσε... Άδριο θά σου φέρω τό λόγο... Καί φρονίμα τώρα πειά... Συναγρίδα μου...»!

"Επειτα φροντίζει και μαθαίνει όλους τους έρωτες, νόμιμους κι άνομους, παραπλάει και τσακώνει όλα τά άνταξιόματα κι όλα τά νυχτομωσιώματα στά ξένα σπίατα. Ξέρει όλα τ' άπόρρητα κι όλες τις πληγές. Και πουλάει άκριβά, χέρι με χέρι, την εχεμυθειά του. Πότε δυό φιλά, πότε τρία, πότε κι άκριβώτερα...

- Στάσου να σου πω κάτι, κυρά Ζήσωνα...
- Καλώς τόν κνρ Γιώργη!...
- Ποίεινε ό Ζήσης;
- Είνε ταξείδι με την πάσσαρα!...
- Γ' αυτό χτές τό βράδυ έμπαινε χωρίς φόβο ό Σιδερός;...
- Κνρ Γιώργη μ'!...
- Τί θά μου δώσεις;...
- 'Απ' τό Θεό και στά χέρια σου!...
- Τί θά μου δώσεις;...
- 'Ελα από μέσα μη μιάς ακούσουν!...

Πήγε από μέσα και πήρε όσα ήθελε. Άλλοτε πάλι έλαμε τού χεριού του την Άργύρενα και τά τρία προκομένα της κορίτσια. Την πλεύρισε μόλις τελείωσε ή έκκλησιά. —Καλημέρα, παλιά κόπτα, που κάνεις τό καλό ζουμί... —Καλημέρα σου, χρυσιανέ μου. —Μην είσαι τόσο περήφανη!... Δέ μου λές; Τί θά φταε προχτές πίσω απ' την τάπια;...

Κόκκαλο ή Άργύρενα!... —...Νά ρθώ απ' τό σπίτι να τά ποιμε;... —Καλώς να κοπάσης, κνρ Γιώργη μου!... Έπήγε ό κνρ Γιώργης κι έζειν ή φορά φάνηκε λίγο άσθηρός. 'Απ' την Άργύρενα πήρε μιιά όλόκληρη βραδεία, όταν διάλεξε ό Άργύρης στά εμπόρια. 'Απ' τή μεγάλη τή κόση, «τό Στριανό λουκούμα», ένα φιλάκι στό στόμα. 'Απ' τή δεύτερη, «τό άλατοπίτρου», ένα γαργάλιμα στό πηγούνι. Κι απ' την τρίτη, τό «ξεπεταροϊδί», ένα χορό στά γόνατά του. Σιγά—σιγά, με τρόπο και με διάκριση, χωρίς να τή τί ζητάει και τί θέλει, τά εισπραξε σά σπαιούς πειά όλα τά φρελιώμενα, κατά την άπόφαση πώβγαλε μουσικά μέσα του, κι ούτε ένόχλησε πειά ποτέ τό τίμο και πλούσιο σπίτι του κνρ Άργύρη!...

"Ετσι και μιιά άλλη άρχόντισσα που δεχόταν τόν νεαρό δικαστή στό άρχοντικό της. —Θά τά μαρτυρήσω όλα σπόν άντρα σου. 'Εχω κι άποδείξεις! —Κνρ Γιώργη!... —Τίποτα!... Σ' εσένα τοιλάχιστο δέν έπιτρεπότανε ποτέ τέτοιο πράμα!... Νάχης άντρα νέον κι όμορφον και πλούσιον!... 'Εχω άποδείξεις!...

—(Τί άποδείξεις νάχη; Νά μώτεσε τίποτα;... Νά τώπες' ένεινού κανένα γράμμα;...) Κνρ Γιώργη! —'Ακου δώ; 'Αν θέλεις να μην πω τίποτα, να μ' άνοιξης κι' έμένα τό βράδυ... —Αυτό είνε άδύνατο!... —Δέ σου κάνω τίποτα!... 'Ετσι γιά καπιρίσιο... Ομιώσαι κάποτε πούησον καπέλλα;... Σου πέταξα ένα γαρουφαλλό και τώπειες τού άδεροφού σου κι' είχα μετελλάδες... Λοιπόν τό βράδυ θά ρθώ στην πίσω πόρτα τσα—ίσα να μου ζητήσεις σχώρηση... Και πήγε. Και τού άνοιξε. —Κνρ Γιώργη, μη με κασταρφήεις!...

Χωρίς να της μιλήση καθόλου, τής έδωσε ένα φιλι με πονικό χαραχτήρα κι' έφρανε γελώντας μέσ' στό σκοτάδι τής νύχτας... Είχε τιμωρήσει!

Αί, κάπου—κάπου την πάθανε κι' ό κνρ Γιώργης... Μιά φορά, βράδυ στη βούση, τού τραδίξε ένα γαστούκι, καθώς χιμήξε να τή φιλήση, ή Κανέλλα τού Ραχιώτη. "Αστραφταν τό μάτια του. «Άειντε, μορη, τής είνε, και θά μου τό πληρώσης!...» "Επειτα τόφερε ή τύχη να πάρη γυναίκα τή Μαρία, πρώτη ξαδέερη της. «'Εκεινο τό φιλι μου τό χρωστάς άκόμα, Κανέλλα. Κι' εγώ μιιά μπά-

τσα...». Φοβέριζε κάθε τόσο. «Θά σου τώδινα, καιμήνε, τώρα που σ' έκανα ξαδέερη, αλλά εσύ τό θέλεις πονηρά... δέν έχεις μπέσα!» Τόσα χρόνια και δέν κατόρθωσε άκόμα να τής τό πάρη. Μόνο τό γαστούκι τής έδωσε λίγο μιιά μέρα που βούηξε να τή φιλήση και τού ξεφραγε...

'Απ' τά πολλά πώρη πάθει, ένα μολογία μονάχος του, χωρίς να μαρτυρήά τόνουα. Είχε πάει γιά εχρόνια πολλά σ' ένα σπίτι και την ώρα που τραπαριόταν, βρέθηκε μονάχος με τή σπιτονοικοκυρά στη σάλλα. Καθώς έσκηψε να διαλέξη γλυκό κι' έζειν ήρθε κοντά του να τού βάλη νερό: «—Κουφετάκι μου, τής λείει, τοίτο τό γλυκό μου άφρασε!...». Γυφίει και τής σκάζει ένα φιλι στό μάγουλο. Βάζει έζειν τις φωνές. Μά δέν πάχασε ό κνρ Γιώργης. Με τή πρώτη φωνή πετάει κάτω και σπάζει δυό ποτήρια. «Σούτ! θά γίνης θεάτρο, χαζή!...» τής λείει σιγαλά.

—Δέν είνε τίποτα... γούρη! φρονάζει δυνατά μόλις έμπαινε ή πεθερά της... —Τ' είνε; τί τρέχει; ρωτάει ή πεθερά θορυβημένη. —... Δέ βλέπεις;... 'Ακούς να μου σπάσουν δυό ποτήρια!... λείει ή νύρη και χλοπαθείται άκόμα.

—Αί, νερό ήτανε... γούρη!... Ντροπή κι' απ' τόν ξένον άνθροπο... —'Από μένα;... Τίποτα!... «Τίποτα!... Και τού χρόνου!...» να τόν χιμήρσει!

'Η άλήθεια όμως είνε πως τόρα πειά τά χρόνια πέρασαν—τά έρωα! Μπορεί να πάρη άκόμα ό κνρ Γιώργης τό παλιό άνάσθηρα και να βγαίνη στις γεροντιές και να σαρτάει γαρουφαλλό, γλυκόλογα και λοξοματιές, μπορεί ναχη άκόμα χροά άνεστραχτα, χροά κι' απ' τά νεατά του άκόμα, μπορεί να πλέθει άκόμα κίνα φιλάκι έδώ και κίνα χούι έκει, μιιά τί τό θέλεις! 'Η άλήθεια είνε πως πέρασαν τά έρωα τά νεατά. Τά φιλά του ξανόστησαν. Και τά χάδια του χροάσαν. Τό λέει ή καρδιά. Τό λέει, μά δέν ακούεται! Κι' απ' την ώρα που πέρασε ή Μαρία του, έτσι ξαφνικά από συμφορη—ποός να τό πιστεψε!— απ' την ώρα έζειν, ποός να τούλεγε πως φόβος μωπτικός, ό φόβος τού θανάτου, θά κυρίερε τόν κνρ Γιώργη. Έζοιχε τό χέριμα του, χλώμιανε. 'Εγειρε τό κορμί του. 'Εσθυσε τό βλεμμα του.

—Είδες πώο πόνεσε ό δόλιος; —'Εμ, καιμήνη, τριάντα χρόνια ζούη μαζί!... Κι' έπειτα, λίγη λάτρη είνε πώο τή άμοιρη!...

Μά ό φόβος τού θανάτου, τού άζαφνον θανάτου, είνε ό βαθύς πόνος τού κνρ Γιώργη. Αιτός τού καμπούριανε τό κορμι και τού χλώμιανε την όρη... Αιτός τού άνόστησε τό φιλι και τού πάγωσε τό χούδι. Παιώνει τά μουπιούκια στο χέρι, τραβάει στις γεροντιές και ξαφνον τού ραινετα πώο διαβαίνε νεκροστολιμένος! Νά φιλήση;... Θά τρωάξη τά κορίτσια τού κόσμου με τά παγωμένα του χέιλη. Νά χαιδέψη;... Θά μαραθύνη τά δροσερά μαγουλάκια απ' τό γυμίμο τών κοκκαλιασμένων του δαχτύλων.

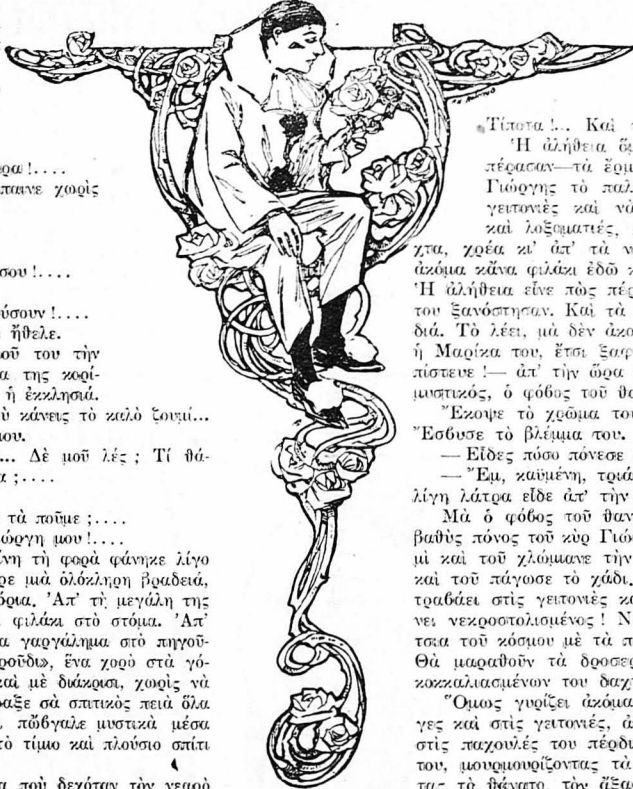
"Όμως γυφίει άκόμα, από γλυκειά συμπάθεια, στις ροφές και στις γεροντιές, άνάμεσα στό λιγνά του νιαριστάκια, στις παχουλές του πέφδιζες και στους διζωνους βασιλικούς του, μουμιουφίζοντας τά παλιά του στιχάκια και καρτερώντας τό θάνατο, τόν άζαφνο θάνατο —καιμήνη Μαρία, πώο έσθυσε!...— έκει δά, άνάμεσα στις πολλές του άγάτες!

"Ενα βράδυ έτρεξαν και φώναξαν την Κανέλλα, την ξαδέερη τής μακαριώσσας.

—Τρέξε γούγορα... 'Ο γαιπρός του ό κνρ Γιώργης πεθαίνει... Τόν βρήκε μισοψύφον από κερανοβόλο απολήξια. "Ότι φρόταν, δέν τό γλύτωσε. 'Ο άζαφνος θάνατος τόν βρήκε—καθώς και τή Μαρία του— με τό γαρουφαλλό στό χέρι... Τού έκαναν όλα τά γιατροσόφια που διατάξαν, έτσι μάτια, οι γιατροί. Κάποτε τό σβυσμένο του μάτι κύτταξε λοξά την Κανέλλα. Κάτι άστραψε μέσ' στην σκέψη του. Μιλάει. Έσκηψε ή Κανέλλα ν' ακούση τί θέλει να ζητήση:

—... 'Εκεινο τό... φιλι μου τό... χρωστάς άκόμα... Κανέλλα!...

"Εσπρησε άπότομα, τέντωσε τό κεφάλι πρós την Κανέλλα, σούρωσε τά χέιλη του τάχα να τή φιλήση και... ξεφύγησε. Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ νεολοιτών: 'Εκείνος.—Πραξίθεά, πήρες μαζί σου τά κιάλια; 'Εκείνη.—Ναί, αλλά δέν μπορώ να τά μεταχειριστώ. 'Εκείνος.—Γιατί; 'Εκείνη.—Έρχασα στό σπίτι τά... βραχιόλια μου! *** 'Ο νεαρός γι α τ ρ ό ς.—Θά τό πιστέψετε; Μέσα σε μιιά βδομάδα γιατρεύτηκαν όχτώ άρρωστοί μου... 'Ο γηραιός σ υ ν α δ ε λ φ ό ς τ' ο υ.—Και ποός σου φταίει, άφου κάθεσαι διη την ήμερα στό καφερένο!...